

Arrest

nr. 337 873 van 16 december 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 juli 2025.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en die internationale bescherming geniet in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 27 februari 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 21 april 2023 internationale bescherming werd verleend en dat hem een verblijfsvergunning werd afgegeven die nog geldig is tot 20 april

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de verwerende partij, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek.

5. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 april 2023 een Griekse verblijfsvergunning (ADET) werd verstrekt door de Griekse autoriteiten die geldig is tot en met 20 april 2026. Verzoekers betoogt dat er geen concrete informatie is over de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning is niet dienstig nu de geldigheid van verzoekers verblijfsvergunning in Griekenland duidelijk blijkt uit de verschillende documenten en verklaringen van verzoeker (AD CGVS, map DVZ met Eurodac Search Result van 13 juli 2023 en Eurodac Marked Record van 14 juli 2023; AD CGVS, groene map met documenten, stukken 8 en 9).

Het stond verzoeker vrij om een kopie te vragen van het administratief dossier op te vragen. Verzoekschrift dat de verwerende partij heeft nagelaten om het Griekse administratieve dossier over te leggen, wijst de Raad erop dat verzoeker en zijn raadsman, conform artikel 32 van de Grondwet en de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage, het administratief dossier kunnen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Verder kan verzoeker overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik maken van het inzagerecht bij de Raad en heeft hij de mogelijkheid ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Het verstrijken van de geldigheid van verzoekers verblijfstitel blijkt nergens uit en wordt door hem niet aangetoond. Hij kan in het verzoekschrift aldus niet dienstig verwijzen naar de algemene informatie betreffende de moeilijkheden bij het hernieuwen en verlengen van Griekse verblijfsdocumenten of het verkrijgen ervan bij een terugkeer naar Griekenland. Verzoeker geeft in het persoonlijk onderhoud overigens toe dat zijn Griekse identiteitsdocumenten bij een vriend lagen (NPO, p.20-21) en hij stuurde achteraf ook kopieën door (AD CGVS, groene map met documenten, stukken 8 en 9). Verzoeker kan aldus niet onwetend zijn over de geldigheidsduur van zijn verblijfsdocumenten.

De verwerende partij wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker in casu, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (zie "Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights" van RSA/PRO ASYL d.d. 03/2024 (p.18) alsook voormelde website "Greece Refugee Info"). Zij bemerkt hierbij dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het AFM blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA/PRO ASYL – Beneficiaries of international protection in Greece - Access to documents and socio-economic rights, d.d. 03/2023, p. 20: "the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the ADET and cannot be used until the ADET is renewed").

Gezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor april 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum. Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen. Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

6. In voorliggend verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn verklaringen wat betreft zijn reisweg en zijn wedervaren sinds zijn aankomst in Europa. De Raad wijst op de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waar het volgende wordt gesteld wat betreft verzoekers reisweg: "Wat uw reisweg betreft, beschreef u bij DVZ dat u op 1 juli 2022 uit Gaza vertrokken bent en in maart 2023 in Griekenland terecht kwam. Het vervolg luidde dat u er min of meer een maand verbleef om vervolgens via Servië, Macedonië en 'andere landen' te voet naar België te reizen (zie verklaring DVZ, vraag 33). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gaf u een geheel andere versie van de feiten. Toen begon u plots over een eerder vertrek uit Gaza in 2020 en een verblijf van twee maanden in Griekenland datzelfde jaar, in de illegaliteit (CGVS p.9-10). Naderhand zou u teruggereisd zijn naar Gaza om er dan op 2 juli 2022 opnieuw te vertrekken en vervolgens op 17 maart 2023 nogmaals in Griekenland terecht te komen (CGVS p.11-12). U verklaarde voorts dat u er ditmaal zo'n 3,5 maanden verbleef, dat u er twee asielinterviews aflegde, dat u uiteindelijk een positieve beslissing ontving en later een ADET en vluchtelingenpaspoort kon bekomen, om dan op 4 juli 2023 met het vliegtuig naar België te reizen (CGVS p.15, p.17-18). Een dergelijke mate aan tegenstrijdigheid zet uw algemene geloofwaardigheid zwaar op de helling." Het herhalen en bevestigen van één versie van de verklaringen zoals verzoeker tracht te doen, brengt dan ook geen soelaas.

Wat betreft verzoekers betoog dat tijdens zijn eerste verblijf in Griekenland niet in de mogelijkheid was om een verzoek om internationale bescherming in te dienen wegens de coronapandemie, gaat hij eraan voorbij dat de verwerende partij opmerkt dat hij hierover tegenstrijdige en vage verklaringen aflegde. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker eerst had nagelaten om dit eerste verblijf in Griekenland te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 8 augustus 2023, vraag 33),

waarna hij na confrontatie tijdens het persoonlijk onderhoud meende dat de ambtenaar van de DVZ dit niet genoteerd had (NPO, p.15), wat niet ernstig is. Ook kan er geen geloof worden aan verzoekers verklaringen dat er wegens corona geen verzoek om internationale bescherming ingediend kon worden, temeer verzoeker verklaarde dat zijn vrienden op Griekse eilanden wel in opvangcentra zaten en dat hij hen oorspronkelijk ging vervoegen en daar asiel ging aanvragen (NPO, p.9)

Verzoekers verklaringen wat betreft zijn reisweg en zijn wedervaren sinds zijn aankomst in Europa, doen dan ook afbreuk aan verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft het gegeven dat hij op 3 februari 2025 op de luchthaven van Zaventem gesignaleerd werd als passagier van een vlucht uit Athene, voorhoudt verzoeker dat hij van plan was om zijn verblijfsvergunning te verlengen en geeft hij toe een fout te hebben gemaakt. De Raad verwijst integraal naar de motieven van de bestreden beslissing waarin terdege het volgende wordt gesteld: "Daarnaast ontving het CGVS kort na uw persoonlijk onderhoud informatie waaruit blijkt dat u sinds het indienen van uw verzoek in België, bent teruggereisd naar Griekenland. Volgens een politierapport dat aan de DVZ werd overgemaakt, werd u op 3 februari 2025 in de luchthaven van Brussel-Zaventem gesignaleerd als passagier op een aankomende vlucht vanuit Athene. U ondernam deze reis met uw Griekse ADET en vluchtelingenpaspoort (zie 'complément d'information' en uittreksel passagierslijst dd. 11/02/2025). Niet alleen wijst dit op een faliekant misbruik van de asielprocedure, ook hoeft het weinig betoog dat de ernst van uw problemen in Griekenland hiermee volledig ondermijnd wordt. Er kan met rede worden aangenomen dat u in staat bent om nogmaals naar daar terug te keren en er uw leven op te bouwen. Uw verschillende vliegreizen tonen evenzeer aan dat u over meer dan voldoende (financiële) zelfredzaamheid beschikt.". Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers verblijfsvergunning nog geldig is tot en met 20 april 2026 en zijn reisdocument zelfs tot en met 25 mei 2028, en kan niet worden ingezien waarom hij begin noodzakelijk diende terug te keren om zijn documenten te verlengen, zoals verzoeker in voorliggend verzoekschrift beweert.

7. De Raad wijst er vooreerst op dat het feit dat er op een gegeven moment een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming, in samenhang moet bekeken worden met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt.

De Raad wijst er voorts op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen blijken niet uit verzoekers verklaringen en gedragingen, zoals ook de verwerende partij pertinent vaststelt. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat Griekenland niet het land was waar hij wilde blijven en zich wilde vestigen (AD CGVS, map DVZ met vragenlijst CGVS van 8 augustus 2023, vraag 3.5; AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 8 augustus 2023, vraag 33; NPO, p.15). Dit blijkt ook uit het gegeven dat verzoeker slechts twee maanden in Griekenland gebleven is nadat hij het opvangcentrum diende te verlaten (NPO, p.15 en 17). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Griekenland werkte in afwachting van de documenten waarmee hij verder in Europa kon reizen (NPO, p.18). Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam leven op te bouwen in Griekenland.

De Raad herinnert eraan dat verzoeker zijn beschermingsverzoek na 31 december 2020 heeft ingediend. Zoals hoger aangestipt, werd verzoeker derhalve automatisch een AFM-nummer (fiscaal nummer) gegeven wanneer hij zijn ADET kaart kreeg. De verwerende partij bemerkt dan ook terecht dat verzoeker, toen hij in Griekenland was, een fiscaal registratienummer had waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker een document ontving waarmee hij een AFM kon gaan afhalen maar dat hij hier niet op inging aangezien hij toch niet wilde werken in Griekenland (NPO, p.18). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij tijdens zijn verblijf in de mogelijkheid was om te werken, weliswaar in het zwart (NPO, p.18). Bovendien kan uit verzoekers verklaringen niet worden afgeleid dat hij na het ontvangen van zijn beschermingsstatus in Griekenland ooit arbeids- of interimbureaus heeft benaderd in zijn zoektocht naar werk. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift verklaart dat hij geen huisvesting kon vinden wegens de lage lonen en omdat hij het opvangcentrum diende te verlaten na 40 dagen, wijst de Raad in navolging van de verwerende partij op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij wel degelijk onderdak had en na een korte tijd in een hotel ook in een gedeeld huis kon verblijven (NPO, p.17). Dat dit slechts noodoplossingen zijn, betekent niet dat verzoeker geen onderdak had. Uit verzoekers verklaringen kan ook niet worden afgeleid dat hij na het ontvangen van zijn beschermingsstatus enige stappen zette om ondersteuning te verkrijgen van de overheid of van organisaties of hulp zocht bij het zoeken van huisvesting.

Wat betreft het leren van het Grieks werd aan verzoeker gevraagd of hij ooit taallessen gevolg heeft. Hij antwoordde dat hij geen Grieks leerde, maar verklaarde dat hij een beetje Engels leerde om zijn plan te trekken en dat hij voor Arabische werkgevers werkte. Hieruit blijkt geenszins dat de weinige cursussen die

bestonden niet toegankelijk en beschikbaar waren voor hem, zoals verzoeker in voorliggend verzoekschrift betoogt, temeer uit zijn verklaringen niet kan blijken dat hij stappen zette om dan wel de Griekse taal te leren.

De Raad herhaalt dat het verzoeker toekomt om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk, gelet ook op de korte tijd die hij er verbleef na de toekenning van internationale bescherming en het ontvangen van de identiteitsdocumenten, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn om bij terugkeer tewerkstelling, huisvesting of ondersteuning te kunnen krijgen in Griekenland. Door verder louter te stellen dat de verwerende partij zich beperkt tot een algemene en stereotiepe argumentatie in de bestreden beslissing, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die hierop een ander licht kan doen schijnen.

8. Verzoeker toont evenmin aan geen toegang te hebben (gehad) tot de medische gezondheidszorg in Griekenland. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker geen stappen ondernomen om zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen. Verder wijst objectieve informatie waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, niet op bijzondere problemen bij het voltooien van de procedure om een AMKA te verkrijgen. De Raad wijst in navolging van de verwerende partij ook op de objectieve landeninformatie waaruit blijkt dat zijn AMKA slechts gedeactiveerd wordt wanneer de verblijfsvergunning verloopt én dat als hij destijds tijdens zijn verblijf in Griekenland niet de nodige stappen had ondernomen om zijn AMKA te verkrijgen, zou hem geen gratis toegang tot gezondheidszorg in openbare instellingen worden geweigerd.

Verder beroept verzoeker zich op een bijzondere kwetsbaarheid. Verzoeker verwijst naar zijn psychologische problemen, onder meer dat hij altijd bezorgd en afgeleid is (NPO, p.4-5), en naar zijn hoofdproblemen. Ook betoogt hij dat de omstandigheden in de Gazastrook van die aard zijn dat de psychische kwetsbaarheid dient te worden aangenomen.

De Raad wijst op de pertinente motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot verzoekers medische en psychologische problemen: "Het CGVS kan voor het overige niet aannemen dat u aan dermate zware medische en/of psychologische problemen lijdt die een (nieuwe) terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan. Dat u piekert (CGVS p.4-5) en u volgens een psycholoog symptomen vertoont van depressie en post-traumatische stress, wordt op zich niet betwist. Uit dit attest, dat overigens is opgesteld op basis van enkele verkennende gesprekken, kan evenwel niet worden vastgesteld dat deze klachten een niveau van ernst bereiken die zware zorg en complexe monitoring zouden vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn (stuk nr. 6, map 'documenten'). Het spreekt voor zich dat zaken als hoofdpijn en migraine ook in Griekenland behandelbaar zijn (CGVS p.3-4). Dat u ook aan epilepsie zou lijden (CGVS p.3-4), acht het CGVS daarentegen niet aangetoond. U legt hiertoe geen overtuigende bewijsstukken neer. Zo stelt het voornoemde attest van uw psycholoog enkel vaagweg "il signale être atteint d'épilepsie" doch hier wordt nergens dieper op ingegaan, laat staan dat dit op basis van een medisch onderzoek bij u zou zijn vastgesteld (stuk nr. 6, map 'documenten'). Het andere document werd opgesteld toen u nog in Gaza was en is bijgevolg niet meer recent. Het beslaat overigens slechts één pagina, waardoor hier amper waarde aan kan worden toegekend (stuk nr. 5, map 'documenten'). Het is trouwens weinig overtuigend dat u zagezegd een geneesmiddel tegen epilepsie of migraine nam in Gaza maar u, desgevraagd, de naam ervan niet kunt noemen (CGVS p.3-4). Gelet op de algemeen bekende blokkade van de Gazastrook en de schaarste van levensmiddelen en medicatie, mag worden verwacht dat de naam dit medicament u meteen te binnen schiet. Temeer u ginds de bijstand van UNRWA ontving (CGVS p.7-8). Anderzijds moet in dit verband nogmaals gewezen worden op uw reisgedrag volgens uw meest recente verklaringen. Zo bent u in de voorbije jaren tweemaal op zelfstandige wijze van Gaza naar Egypte, Turkije en Griekenland gereisd en eenmaal terug. U vloog ook op eigen houtje van Griekenland naar België en -hier herhaalt het CGVS zich- bent u recentelijk teruggekeerd naar Griekenland om vervolgens weer met het vliegtuig naar België te komen (zie allemaal supra). Dit alles illustreert dat uw mentale toestand en uw (zelfverklaarde) hoofdklachten u niet verhinderen om voor uzelf op te treden en de nodige stappen te ondernemen om in dat laatste land een vaste job en onderkomen te verwerven.

Niets weerhoudt u er trouwens van om ook in Griekenland een psycholoog te bezoeken voor uw piekergedrag en, in geval van optredende migraine, zich tot een dokter te wenden. U hebt er immers toegang tot de plaatselijke gezondheidszorg."

Door louter te verwijzen naar het attest van een Belgische psycholoog dat hij reeds op het persoonlijk onderhoud neerlegde, kan verzoeker geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing omtrent zijn psychologische problemen. Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nog voorhoudt dat uitgebreide zorgen en complexe controle vereist is voor zijn posttraumatische stressstoornis, maar dat deze niet zouden bestaan in Griekenland, wijst de Raad erop dat de nood aan zulke zorgen geenszins blijkt uit het attest, en dat niets hem ervan weerhoudt om ook in Griekenland een psycholoog of dokter te bezoeken hiervoor. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij geen of onvoldoende toegang heeft tot medische bijstand in Griekenland. Uit voorgaande kan niet verzoeker niet aantonen dat hij kampt met psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog naar voren brengt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt omdat hij afkomstig is van Gaza, kan hij niet worden gevolgd. Dit toont immers niet aan dat hij niet in staat is om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij bij een terugkeer naar Griekenland in een toestand van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Er wordt niet ontkend dat de huidige situatie in Gaza gevolgen heeft voor zijn psychologische toestand, echter toont hij niet aan dat hij hierdoor dermate beïnvloed wordt dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zal verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland of die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Door te verwijzen naar rechtspraak over Palestijnse aanvragers van internationale bescherming, kan hij hier niet anders over doen denken.

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

9. Voorts moet worden onderstreept dat verzoeker nog beschikt over een geldige verblijfsvergunning. Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland werd erkend als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Er dient nog op te worden gewezen dat verzoeker zelfredzaam blijkt en dat hij over keuzemogelijkheden beschikt. Zo verklaart hij tijdens zijn verblijven in Turkije verschillende jobs te hebben gehad en ook in Griekenland vond hij werk in het illegale circuit (NPO, p.14 en 18). In België werkte verzoeker voor hij overgebracht werd naar een nieuw opvangcentrum (NPO, p.7). Ook was verzoeker in staat om in de voorbije jaren tweemaal op zelfstandige wijze van Gaza naar Egypte, Turkije en Griekenland te reizen en eenmaal terug (NPO, p.9-10, 14-15 en 17-18), en vloog hij op eigen houtje van Griekenland naar België en keerde hij recentelijk terug naar Griekenland om vervolgens weer met het vliegtuig naar België te komen (NPO, p.17-18). Verder heeft verzoeker een verwante die hem in het verleden reeds hielp en ook zijn oom en een vriend ondersteunden hem op financieel vlak (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 8 augustus 2023, vraag 30; NPO, p.15 en 19). Gelet op de voorgaande vaststellingen moet verzoeker in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat hij buiten zijn eigen wil om in de onmogelijkheid was om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Het komt in dit verband verzoeker toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Hij toont niet aan, gelet ook op de korte tijd die hij er nog verbleef na de toekenning van internationale bescherming, dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om er huisvesting of tewerkstelling te vinden. Op grond hiervan kan dus niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe. Hij moet, gelet op de voorgaande vaststellingen, in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien.

De verwijzing naar nationale en internationale rechtspraak is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar verschillende rapporten met algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoeker in gebreke blijft.

10. Het loutere feit dat er in Griekenland sprake is van racisme en discriminatie bij aankomst in het land, zoals verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreurenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Griekenland aannemelijk te maken. Zoals de verwerende partij opmerkt in de bestreden beslissing had verzoeker op dat moment nog geen beschermingsstatuut verworven in Griekenland, waardoor deze feiten niet representatief zijn voor de kwalificatie en beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien. Verzoekers betoog dat de feiten waarbij hij bij aankomst het slachtoffer zou zijn geweest van racisme en discriminatie, samen met de verwondingen die hij opliep tijdens zijn reis naar Griekenland, er logischerwijze voor zorgde dat hij alle vertrouwen in de Griekse autoriteiten verloren heeft, kan dan ook niet gevolgd worden. Vreemdelingen kunnen in Griekenland, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

11. De verwijzing naar algemene informatie met betrekking tot de situatie in Gaza is niet dienstig in deze procedure aangezien de situatie van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland beoordeeld wordt.

12. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij bij terugkeer naar Griekenland zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten en buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin maakt hij aannemelijk dat er in casu sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest.

12. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Verzoekers beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. Vooreerst maakt verzoeker op 9 augustus 2025 een eerste aanvullende nota overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet over, waarbij hij een psychologisch attest van 26 juni 2025 voegt.

5.1. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 19 september 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker legt een aanvullende nota met de meest recente rapportage van Refugee Support Aegean (RSA) neer, waarnaar hij in eerste instantie verwijst, evenals naar zijn verzoekschrift. Los van de algemeen gekende problematische situatie voor statushouders in Griekenland die hieruit blijkt, vestigt verzoeker specifiek voor zichzelf de aandacht op zijn psychische problemen. Hij stelt dat uit het laatste verslag van RSA blijkt dat hij hiervoor in Griekenland niet op de nodige ondersteuning of bescherming kan rekenen, zodat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt of toch minstens dreigt te worden bereikt. Verzoeker stelt dat hij zijn psychologische problemen afdoende heeft aangetoond en dat zij mede het gevolg zijn van zijn herkomst uit de Palestijnse gebieden, waar actueel een genocide aan de gang is. Wat dit laatste betreft, verwijst hij naar de recente conclusies van de Commissie van de Verenigde Naties daarover. Naast deze algemene psychische problematiek en de bijzondere kwetsbaarheid die daaruit voortvloeit, wijst verzoeker ook op de diverse problemen met Griekse verblijfsdocumenten zoals die onder meer blijken uit de voorliggende landeninformatie. Meer specifiek stelt hij dat men om in Griekenland toegang te hebben tot de openbare dienstverlening niet alleen moet beschikken over een sociaal zekerheidsnummer (AMKA), maar dat men dit nummer ook moet activeren en dat hij daartoe niet de mogelijkheid heeft. Aangezien hij niet zal kunnen beschikken over een geactiveerde AMKA, riskeert hij bij terugkeer naar Griekenland wel degelijk problemen te ondervinden. Verder stelt verzoeker dat het gegeven dat verweerder de termijn van 15 dagen waaraan hij was gebonden om de bestreden beslissing te nemen heeft overschreden meer dan een louter procedurele kwestie of enkel maar een ordetermijn betreft; de Raad moet dit gegeven mee betrekken in zijn beoordeling ten gronde. Immers kunnen statushouders in Griekenland slechts gedurende één jaar na hun erkenning als vluchteling een beroep doen op steunprogramma's en wordt hun AMKA gedeactiveerd bij vertrek uit het land. Aangezien verweerder heeft getalmd om de bestreden beslissing te nemen, is hij zelf verantwoordelijk voor het verstrijken van deze termijn van één jaar en is zijn standpunt dat de AMKA werd verlengd of kan worden verlengd niet langer houdbaar. Gelet op dit alles, dreigt bij terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 van het EVRM.”

Zoals geacteerd in het proces-verbaal legt verzoeker ter zitting een tweede aanvullende nota neer. Deze omvat algemene landeninformatie omtrent de algemene situatie voor begunstigen van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekenland, daterend van 2022 tot 2025, waaronder het rapport *“Recognised refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”* van RSA/PRO ASYL van

maart 2025 (met vermelding van de consulteerbare weblink) alsook de publicatie “No support for refugees returned to Greece” van RSA/PRO ASYL van 20 maart 2025 (met vermelding van een consulteerbare weblink). Daarnaast verwijst hij naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), en gaat hij in op de situatie in zijn land van herkomst, met name Gaza. Verzoeker verwijst in deze aanvullende nota ook naar een verslag van Ulysse, maar dit wordt niet bijgevoegd.

5.2. De Raad herinnert eraan dat artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

Waar de rapporten aangehaald in de aanvullende nota dateren van voor het verzoekschrift van 16 maart 2025 en pas voor de eerste maal bijgebracht worden per aanvullende nota, worden deze uit de debatten geweerd. Deze hadden namelijk reeds eerder kunnen worden voorgelegd bij het verzoekschrift. Aanvullende nota's, net zomin als de vraag tot horen, kunnen niet worden aangewend als uitbreiding van het ingediende verzoekschrift. De procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is namelijk niet bedoeld om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

De Raad neemt deze aanvullende nota's mee in het beraad, in zoverre deze betrekking hebben op nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Waar in de aanvullende nota's nieuwe middelen worden ontwikkeld, worden deze uit de debatten geweerd.

Een verzoek tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft op zijn beurt, zoals hoger reeds wordt opgemerkt in punt 2 van het arrest, dan weer uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. De vraag tot horen biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren of om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

6. Verzoeker brengt, met voormeld betoog ter zitting en de argumentatie geformuleerd in voormelde aanvullende nota's, geen concrete en dienstige argumenten of elementen bij die van aard zijn afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 1 juli 2025.

6.1. Algemene situatie van begunstigden van internationale bescherming in en bij terugkeer naar riekeland

De kernvraag is of de nieuwe informatie die verzoeker bijbrengt in zijn aanvullende nota, waarnaar wordt verwezen ter terechtzitting, toelaat anders te oordelen met betrekking tot de situatie van personen die internationale bescherming in Griekenland genieten dan hetgeen uiteengezet is in de beschikking.

De Raad stelt vast dat in de verschillende rapporten, voorgelegd door beide partijen, de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland wordt onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit het geheel van de informatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat is gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak

van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland.

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 12, 24; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet. Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-20). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde of vergelijkbare voorwaarden als Griekse onderdanen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22).

A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot toekenning van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot toekenning van een ADET aan de statushouder worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor te leggen voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een gedrukte ADET. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de gedrukte ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 5-17).

B. Fiscaal registratienummer (AFM)

Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek indienden en zij die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend.

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM-nummer wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Een statushouder die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek indiende, zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM-nummer hebben gekregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanvragen zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in het Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, die geen AFM-nummer hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM-nummer aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM-nummer aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder. Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM-nummer verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen.

Een AFM-nummer wordt automatisch gedeactiveerd eens de ADET vervalt en kan niet worden gebruikt tot de ADET wordt verlengd (*“Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland”*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 19-20; *“Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights”*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 20-21).

C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen. Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheids-zorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd. Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf. Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: fiscaal woonplaatsattest, eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van

detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI); een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen of een bewijs van studie. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetswijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een 'geldige' verblijfsvergunning (ADET) voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 22-24; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 20-22 alsook de referenties in de voetnoten naar de consulteerbare weblink [refugee.info Health Service](https://refugee.info/Health_Service))

D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch en is afhankelijk van de betaling van een vergoeding. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau van de Griekse politie een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten voorleggen. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 18-19).

E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (rapport *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024. Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+ project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratie-programma op lange termijn te waarborgen. Er is evenwel een bezorgdheid dat dit nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 29-30).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen of te vinden. Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 32).

F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA.

Enkel in het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden betoogt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 24 en 34). Geen enkele andere bron bevestigt evenwel dat een actieve AMKA nodig is om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt. In het AIDA rapport van juni 2024 wordt hierover geen melding gemaakt (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 270-271). Het verslag "Feitenonderzoek" stelt dan weer dat het beschikken van een geldig AMKA-nummer volstaat (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 37). Wat er ook van zij, de Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbelofte, op zich volstaat om een AMKA te activeren en desgevallend toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 270-271).

G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract, werkbelofte of zelfstandig ondernemerschap.

Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie. De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen na verlening van internationale bescherming. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigten van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigten van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 273-274).

Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25-27).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro)) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door een gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkendiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 27-28).

H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35, *"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 275-277). De gezondheidszorg bestaat uit toegang tot publieke gezondheidszorg, en sluit dus toegang tot private zorgaanbieders uit. Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben immers sinds maart 2022 niet langer toegang tot privé dokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; *Refugee.info Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024*, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 35; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51).

1. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asieldienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 244-246; *"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 244).

Gelet op het volume kan het registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden van de aanvrager (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure enkele maanden duren. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand, gezondheidszorg of de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte

gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADET's klaar zijn om op de aangegeven dag opgehaald te worden, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet op de aangegeven datum aandient, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Voor deze stap is fysieke aanwezigheid in Griekenland vereist, aangezien een dergelijke aanvraag niet per telefoon of e-mail kan (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 10-13). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien de verblijfstitel al verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat eind 2024 bij de Griekse asieldienst in behandeling was, bedroeg 5.311, d.w.z. een stijging van 32% ten opzichte van 4.029 op 16 februari 2024. Bijna 40% van de ADET-verlengingsaanvragen was eind 2024 al meer dan zes maanden in behandeling. Volgens cijfers die de Griekse asieldienst in februari 2025 heeft verstrekt, is het aantal ADET-verlengingsaanvragen dat in behandeling is, gedaald van 4.029 op 16 februari 2024 tot 2.621 op 11 februari 2025. Daarvan dienden er nog 13 te worden geüpload, 239 moesten worden toegewezen aan een dossierbehandelaar en 2369 waren in behandeling (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 8-9).

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel op aanvraag een attest van verlengingsaanvraag. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van deze attesten en certificaten. De huidige attesten van verlengingsaanvraag en de certificaten van beschermingsstatus, die drie tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere attesten van verlengingsaanvraag. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 15-16; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, september 2024, p. 18-19). Ook wordt hun toegang tot een advocaat hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een integratie in Helios+ te garanderen (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over mogelijkheden qua huisvesting of stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden (*"Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights"*, RSA/PRO ASYL, maart 2025, p. 36).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Wegens de

grote achterstand heeft een groot aantal statushouders gedurende meer dan een jaar geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (*"Country Report: Greece. Update 2023"*, AIDA/ECRE, juni 2024, p. 247).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

6.2. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland op dit ogenblik nog steeds ernstig en moeilijk is, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd.

De door verzoeker bijgebrachte, nieuwe informatie van 2025 inzake de situatie van statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland, bevestigt dat de situatie voor Griekse statushouders moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid, en toegang tot sociale voorzieningen en gezondheidszorg.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

Gelet op nieuwe Griekse wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

6.3. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *"een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak"* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *"wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling"* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Ofschoon de informatie die verzoeker met zijn aanvullende nota's heeft aangebracht actueler is en recentere gegevens bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de kennisgeving van de beschikking, laat deze landeninformatie evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Met het betoog ter zitting en de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden zijn bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland.

In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde. In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van een verzoeker, aan zijn individueel profiel en zijn vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in zijn eigen basisbehoeften te voorzien.

Daarbij komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

6.4. Persoonlijke situatie van verzoeker als Grieks statushouder

6.4.1. In de punten 6, 7 en 8 van de beschikking van 1 juli 2025 wordt uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

De Raad herneemt kort enkele bevindingen van bestreden beslissing en de beschikking:

- verzoeker is een zelfredzame vijftientwintjarige man die niet aannemelijk maakt dat hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten als statushouder te doen gelden;
- verzoeker werd op 21 april 2023 internationale bescherming verleend in Griekenland en hij verkreeg er ook verblijfsdocumenten als statushouder; zijn verblijfsvergunning is geldig tot en met 20 april 2026;
- uit verzoekers verklaringen en gedragingen blijken niet de nodige inspanningen om zich als Grieks statushouder in de Griekse samenleving te integreren door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren; verzoeker toont evenmin aan geen toegang te hebben (gehad) tot medische gezondheidszorg in Griekenland; hij toont niet aan, gelet op de korte tijd die hij in Griekenland verbleef na de toekenning van de vluchtelingenstatus en zijn gebrekkige inspanningen om aldaar een leven op te bouwen, dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, niet in de mogelijkheid was om zijn rechten als statushouder aldaar te doen gelden; evenmin zijn er indicaties dat dit het geval zal zijn bij terugkeer naar Griekenland;
- uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker de nodige zelfredzaamheid heeft om zijn rechten als statushouder in Griekenland te doen gelden, alsook keuzemogelijkheden.

Verzoekers herhalend betoog ter terechtzitting is niet van aard afbreuk te doen aan de in de beschikking gedane individuele beoordeling van zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland, zoals hierna zal blijken.

6.4.2. Vooreerst liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoeker een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die hem bij terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Zo werd in punt 8 van de beschikking reeds geduid op wat hierover door de verwerende partij in de bestreden beslissing werd gesteld, namelijk dat verzoekers klachten – hij vertoont symptomen van depressie en posttraumatische stress – niet een niveau van ernst bereiken dat zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar zouden zijn, waardoor hij niet kon aantonen dat hij kampt met psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen hebben voor zijn zelfstandig functioneren. Met zijn verzoekschrift legt verzoeker hetzelfde attest neer dat hij reeds neerlegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Bij aanvullende nota van 9 augustus 2025 legt verzoeker vervolgens een nieuw document neer, namelijk een psychologisch attest van een klinisch psycholoog van 26 juni 2025. Dit attest bouwt verder op het psychologisch attest van 6 februari 2025. Zijn klinisch psycholoog stelt dat verzoekers symptomen, waaronder emotionele overgevoeligheid, een gevoel van woede wat betreft zijn situatie en slaapstoornissen, zijn toegenomen sinds zijn negatieve beslissing. Verzoeker wijt dit alles aan de mogelijke terugkeer naar Griekenland die zijn integratie in België zal doorbreken. De klinisch psycholoog besluit dat

psychologische ondersteuning noodzakelijk blijkt om verzoekers angsten voor een terugkeer naar Griekenland onder controle te krijgen en een mogelijke mentale instorting te voorkomen. In de aanvullende nota betoogt verzoeker dat dit medisch document aantoont dat de situatie in Griekenland zijn psychische toestand heeft verslechterd en dat zijn therapeutische behandeling moet worden gehandhaafd.

Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat hij omwille van zijn mentale gezondheidstoestand een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Hoewel er begrip is voor zijn onzekere situatie en moeilijk parcours, kan in casu enkel worden vastgesteld dat het psychologisch verslag geen concrete toelichting geeft over de impact van verzoekers mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling op zijn vermogen om autonoom te functioneren, arbeid te verrichten of om administratieve procedures op te starten en op te volgen, noch liggen er andere psychologische of medische stukken voor die hierover attesteren. Het verslag biedt bijgevolg geen inzicht in de mate van eventuele kwetsbaarheid, noch in de concrete gevolgen hiervan voor het globaal dagelijks functioneren van verzoeker, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden. Er wordt in de aanvullende nota zeer summier gesteld er een ernstige angst is, gepaard met depressieve symptomen en ernstige dagelijkse complicaties, maar wat deze zijn, wordt niet verder toegelicht. In elk geval blijkt niet dat verzoeker heden (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt zou zijn. Uit de bijgebrachte psychologische verslagen kan niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden.

Verzoekers betoog ter zitting en het bijgebrachte verslag werpen bijgevolg geen ander zicht op wat in de beschikking en bestreden beslissing wordt geoordeeld. In deze stand van zaken kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet blijken dat verzoekers persoonlijke mentale gezondheidstoestand van dien aard is dat deze belangrijke negatieve gevolgen heeft (gehad) op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en zijn zelfstandig functioneren beïnvloedt. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden. Ten slotte blijkt uit dit psychologisch verslag niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt(e). Nergens kan worden gelezen dat hij zich in Griekenland omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet staande zou kunnen houden. Op basis van zijn verklaringen en het voorgelegde stuk kan bijgevolg niet worden aangenomen dat zijn medische en/of psychologische problemen een terugkeer naar Griekenland in de weg staan.

In de mate dat verdere psycho/medische opvolging nodig is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde medische en/of psychologische ondersteuning, zoals hierna blijken.

Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig hem rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar dat land zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Bovendien moet verzoekers beweerde vrees en angsten voor een terugkeer naar Griekenland danig worden gerelativeerd, gelet op volgende bevindingen in de bestreden beslissing, hernomen in de beschikking: *“Anderzijds moet in dit verband nogmaals gewezen worden op uw reisgedrag volgens uw meest recente verklaringen. Zo bent u in de voorbije jaren tweemaal op zelfstandige wijze van Gaza naar Egypte, Turkije en Griekenland gereisd en eenmaal terug. U vloog ook op eigen houtje van Griekenland naar België en -hier herhaalt het CGVS zich- bent u recentelijk teruggekeerd naar Griekenland om vervolgens weer met het vliegtuig naar België te komen (zie allemaal supra). Dit alles illustreert dat uw mentale toestand en uw (zelfverklaarde) hoofdklachten u niet verhinderen om voor uzelf op te treden en de nodige stappen te ondernemen om in dat laatste land een vaste job en onderkomen te verwerven.*

(...)

Daarnaast ontving het CGVS kort na uw persoonlijk onderhoud informatie waaruit blijkt dat u sinds het indienen van uw verzoek in België, bent teruggereisd naar Griekenland. Volgens een politierapport dat aan de DVZ werd overgemaakt, werd u op 3 februari 2025 in de luchthaven van BrusselZaventem gesignaleerd als passagier op een aankomende vlucht vanuit Athene. U ondernam deze reis met uw Griekse ADET en vluchtelingenpaspoort (zie 'complément d'information' en uittreksel passagierslijst dd. 11/02/2025). Niet alleen wijst dit op een faliekant misbruik van de asielpprocedure, ook heeft het weinig betoog dat de ernst van

uw problemen in Griekenland hiermee volledig ondermijnd wordt. Er kan met rede worden aangenomen dat u in staat bent om nogmaals naar daar terug te keren en er uw leven op te bouwen. Uw verschillende vliegreizen tonen evenzeer aan dat u over meer dan voldoende (financiële) zelfredzaamheid beschikt." (eigen onderlijning).

6.4.3. Ter terechtzitting legt verzoeker de nadruk op de diverse problemen met Griekse verblijfsdocumenten, zoals die onder meer blijken uit de voorliggende landeninformatie.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het bezit is van een verblijfsvergunning (ADET), geldig tot en met 20 april 2026 (NPO, p. 20-21; AD CGVS, groene map met documenten, stukken 8 en 9).

Zoals in de bestreden beslissing word gesteld, moet verzoeker nog steeds over een fiscaal registratienummer (AFM) beschikken. Dat verzoeker het AFM-certificaat niet is gaan afhalen (NPO, p.18), doet daartoe geen afbreuk. De Raad verwijst hier naar punt 5 van de beschikking en punten B en C van dit arrest. Uit de landeninformatie blijkt verder dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. Een statushouder die na 31 december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM-nummer moeten hebben. In casu heeft verzoeker zijn beschermingsverzoek ingediend na 31 december 2020 en beschikt hij nog steeds over een geldige verblijfsvergunning tot 20 april 2026 (ADET). Verzoeker heeft bijgevolg wel degelijk automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) gekregen dat toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 20 april 2026, is zijn AFM-nummer ook geldig tot die datum.

Hieruit volgt dat verzoeker een fiscaal registratienummer (AFM) heeft gekregen waarmee hij, mits het vervullen van de nodige formaliteiten, toegang heeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Verzoeker toont niet in concreto aan dat hij deze formaliteiten niet zou kunnen vervullen en dat hij geen legaal werk zou kunnen vinden.

In zoverre hij nog niet in het bezit is van een sociaal zekerheidsnummer (AMKA) en hij na de afgifte van zijn ADET nog geen stappen heeft ondernomen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA) om te zetten in een sociaalzekerheidsnummer, wijst de Raad er verder op dat de beschikbare landeninformatie niet wijst op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog dient te voltooien. Om een AMKA te verkrijgen, dient enkel een geldige ADET te worden voorgelegd. Verzoeker beschikt over een geldige ADET. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer de procedure om zijn AMKA te doen afleveren niet zou kunnen voltooien. Wat betreft de activering van zijn AMKA maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk zal kunnen vinden, minstens een werkbefoel, niet aan een adres of huisvesting zal kunnen geraken en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het activeren van zijn AMKA, zoals uiteengezet in punten C en F van dit arrest. Dat hij niet de mogelijkheid zou hebben om zijn AMKA te activeren, is slechts een blote bewering.

De Raad herinnert er hierbij aan dat verzoeker geen bijzondere kwetsbaarheid heeft die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem uitermate moeilijk maakt om zich staande te houden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat verzoeker (gedeeltelijk) arbeidsongeschikt is.

Uit de voorgelegde landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet zal zijn verstoken van toegang tot gezondheidszorg. De Raad verwijst hierbij naar punt 8 van de beschikking, de motieven van de bestreden beslissing en punt H van dit arrest waarin wordt uiteengezet dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet zal zijn verstoken van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (UNHCR Greece, *"Living In Greece – Access to healthcare"*, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>; *"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 49-51). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, *"Information Guide for Beneficiaries of International Protection"*, beschikbaar op: https://migrant-integration.ec.europa.eu/system/files/2023-10/Information%20Guide%20for%20Beneficiaries%20of%20International%20Protection_Eng.pdf; *Refugee.info*

Greece - Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA) van 29 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985632313623>.

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (*"Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland"*, september 2024, p. 50).

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals in casu aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot de benodigde medische of psychologische zorg, in afwachting van het verkrijgen en activeren van zijn AMKA. Verzoeker slaagt hier echter niet en weerlegt de motieven uit de bestreden beslissing niet, noch de gronden in punt 8 van de beschikking. Verzoeker toont niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zal hebben tot of kunnen genieten van de nodige gezondheidszorg.

In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt immers voor de Griekse onderdanen.

6.4.4. Met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing wordt onder punt 7 uitgebreid ingegaan op verzoekers persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en worden de door hem aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat hij niet aantoont dat hij persoonlijk zijn rechten en voordelen als statushouder in Griekenland niet meer kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Zo heeft verzoeker nooit ernstige pogingen ondernomen om zich te integreren in de Griekse samenleving, om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. Verzoeker had ook helemaal niet de intentie om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen nu hij het land reeds twee à drie maanden na het verkrijgen van zijn internationale beschermingsstatus verliet (NPO, p.15 en 17). Ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in Griekenland werkte in afwachting van de documenten waarmee hij verder in Europa kon reizen (NPO, p.18), wat opnieuw niet getuigt van een oprechte intentie om in Griekenland een duurzaam leven op te bouwen. Vermits hij nooit ernstige stappen heeft gezet in zijn zoektocht naar werk, huisvesting, gezondheidszorg en taallessen, kan hij niet zonder meer op algemene wijze stellen dat er in Griekenland geen (financiële) ondersteuning is en er hiertoe geen toegang is.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

Verder dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst erop dat verzoeker internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland dat als EU-lidstaat is gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die zijn verbonden aan zijn beschermingsstatus en waarvan hij gebruik kan maken. Zoals reeds vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Het is niet onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. In punt 9 van de beschikking werd reeds benadrukt dat verzoeker, die nog beschikt over een geldige verblijfsvergunning, een zekere mate van zelfredzaamheid toont en keuzemogelijkheden heeft: *"Zo verklaart hij tijdens zijn verblijven in Turkije verschillende jobs te hebben gehad en ook in*

Griekenland vond hij werk in het illegale circuit (NPO, p.14 en 18). In België werkte verzoeker voor hij overgebracht werd naar een nieuw opvangcentrum (NPO, p.7). Ook was verzoeker in staat om in de voorbije jaren tweemaal op zelfstandige wijze van Gaza naar Egypte, Turkije en Griekenland te reizen en eenmaal terug (NPO, p.9-10, 14-15 en 17-18), en vloog hij op eigen houtje van Griekenland naar België en keerde hij recentelijk terug naar Griekenland om vervolgens weer met het vliegtuig naar België te komen (NPO, p.17-18). Verder heeft verzoeker een verwante die hem in het verleden reeds hielp en ook zijn oom en een vriend ondersteunden hem op financieel vlak (AD CGVS, map DVZ met verklaring DVZ van 8 augustus 2023, vraag 30; NPO, p.15 en 19). Gelet op de voorgaande vaststellingen moet verzoeker in staat worden geacht om bij terugkeer naar Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er in zijn levensonderhoud te voorzien. Hij maakt geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie van verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen."

Door louter eerder aangehaalde verklaringen te herhalen en de gedane gevolgtrekkingen tegen te spreken, zonder echter concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking en hiertegen daadwerkelijk enige concrete repliek te formuleren, doet verzoeker thans niet anders oordelen en slaagt hij er niet in de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing en voormelde beschikking in een ander daglicht te plaatsen.

Waar in het psychologisch verslag van 26 juni 2025 wordt verwezen naar de traumatische ervaringen van verzoeker in Griekenland, blijkt na lezing ervan dat de psycholoog in deze zich louter en alleen gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoeker. Er wordt geen melding gemaakt van eigen waarnemingen of een eigen onderzoek naar de beweerde oorzaken van de psychologische problematiek of een objectieve bron van informatie. Zulk verslag moet dan ook worden bekeken in samenhang met de verklaringen van verzoeker en kan niet zonder meer volstaan om aan te tonen dat verzoeker zich in Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevond en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor de psychologische problemen van verzoeker.

Verzoekers betoog wat betreft zijn integratie in België en de sociale banden die hij hier heeft opgebouwd, heeft louter betrekking op de situatie in België, maar niet op zijn situatie in Griekenland waar hij reeds internationale bescherming geniet. Gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland geniet, wordt hier slechts zijn situatie in en bij terugkeer naar Griekenland onderzocht en beoordeeld. Dit betoog is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling van zijn situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland.

6.5. Situatie in het land van herkomst

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting nogmaals de situatie bespreekt in zijn land van herkomst, met name Gaza, verwijst de Raad naar punt 12 van de beschikking waarin reeds werd geïndiceerd: *"Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. In deze omstandigheden is verzoekers verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Gaza niet dienstig."*

Om diezelfde reden zijn verzoekers argumentatie in de ter zitting neergelegde aanvullende nota en zijn verwijzing naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK), waarbij duiding wordt gegeven bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat om, wanneer zij het verzoek ten gronde onderzoekt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat waarbij de verzoeker reeds internationale bescherming werd verleend, evenmin dienstig. De verwijzing naar de algemene (veiligheids)situatie in Gaza en/of Palestina, is, hoe betreurenswaardig ook, niet relevant gelet op de internationale bescherming die verzoeker in Griekenland geniet en waarvan hij niet aantoonde dat deze niet meer actueel of toereikend is. Ook of hij UNRWA-erkend is of niet, is om die reden evenmin dienstig. In casu wordt aldus slechts verzoekers situatie als statushouder in en bij terugkeer naar Griekenland onderzocht en beoordeeld. In casu ligt er immers geen ontvankelijk beschermingsverzoek voor zodat er geen verder onderzoek nodig is.

6.6. Verzoeker klaagt ter zitting aan dat de verwerende partij getalmd heeft om de bestreden beslissing te nemen, wat in zijn nadeel speelt.

De Raad stelt vast dat verzoeker hierover in zijn verzoekschrift geen enkele opmerking heeft gemaakt, wat hij ter terechtzitting erkent. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten.

Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

De Raad benadrukt verder dat de termijn van vijftien werkdagen een louter indicatieve ordetermijn betreft. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Evenmin wordt de verwerende partij opgelegd om in haar beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat) binnen de door artikel 57/6, § 3, derde lid gestelde termijn worden afgeleid dat het verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard. Het overschrijden van deze termijn brengt geen verlies van bevoegdheid met zich mee (cf. RvS 4 oktober 2018, nr. 13.026 (c); RvS 7 februari 2023, nr. 15.250 (c)). Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de verwerende partij niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling niet-ontvankelijk te verklaren.

Verder verwijst verzoeker naar het gegeven dat statushouders in Griekenland slechts gedurende één jaar na hun erkenning een beroep kunnen doen op ondersteuning in het kader van het Helios-programma. Verzoeker kan in zijn betoog allerminst ernstig worden genomen. Hij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten twee à drie maanden nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende één jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het Helios-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidig betoog dat hij er bij terugkeer onvoldoende ondersteuning zou krijgen. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoeker zelf heeft verzaakt aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Verzoeker toont verder geenszins aan dat hij zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties. Bovendien beschikt verzoeker, zoals reeds gesteld, over de nodige zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien bij terugkeer naar Griekenland. Voor wat betreft zijn AMKA, wordt verwezen naar wat hierboven al werd besproken.

6.7. Gelet op het voorgaande brengt verzoeker in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 juli 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO